

Faşizm, değişik görünüşleriyle önemli bir işçi tabanına sahip olmuştur ve bu durum gelişerek sürmektedir.

Geçmişte bu durumun en önemli örneğini Alman faşizminde yaşadık. NSDAP (Almanya Ulusal Sosyalist İşçi Partisi) bir kitle hareketiydi ve tabandan yükselerek iktidarı ele geçirdi. Burjuvaziden destek ve bürokrasiden de yardım görmekle birlikte bu durum onun kitle hareketi olma özelliğini değiştirmede.

Nazilerin sivil saldırı örgütlerinin adı SA'dır ve Berlin'de bunların yaklaşık üçte biri Almanya Komünist Partisi eski üyesiydi.

Nazilerin önemli bir işçi tabanı da vardı.

Ne Almanya komünistleri, ne III. Enternasyonal ve ne de Troçki Alman faşistlerinin bu önemli özelliğini yeterince görmedi.

İşçi sınıfı kutsal bir kitle sayıldığı için büyük sayılar halinde faşist olmak yakıştırılmadı herhalde...

Günümüze gelirse...

İşçi sınıfının sayıca çok arttığı, toplumda çalışan hemen herkesin (teknik elemanlar, doktorlar, öğretmenler, değişik serbest meslek sahipleri vb.) işçi olduğu, işçi sınıfı üretimin parçalanmasına paralel olarak parçalandığı için eskisi gibi toplu olarak bir arada bulunmadığı, toplu harekete geçemediği, parçalarının arttığı söyleniyor.

Burada belirleyici olan, işçi sınıfının sayısının arttığı, toplumda çalışan hemen herkesin –işsizler dahil- işçi sınıfı kapsamında olduğudur.

Çok sayıda ülkede faşist, ırkçı, aşırı sağcı ve artık ne ad verirsiniz verin hareketlerin yükselmesinden söz ediliyor.

Fransa’da ırkçılığını açıkça sergileyen Front National yıllardan beri ülkenin en güçlü partisidir ama iki kademeli seçim sistemi sayesinde kurumlarda gücüyle orantılı olarak temsil edilmemektedir.

Almanya’da AfD iki rakamlı oy yüzdelerine ulaşmış durumdadır. Yakında SPD’ye yetişmesi söz konusudur.

İngiltere’den, Hollanda’dan, Çek Cumhuriyeti ve Macaristan’dan ve başka ülkelerden örnekler verilebilir.

Faşist ve ırkçı partiler her seçimden güçlenerek çıkıyorlar.

Soru: toplumun büyük kesimi işçilerden oluştuğuna göre yıllardan beri milyonlarca oy vererek bu partileri kim seçiyor?

Büyük oranda işçiler seçiyor.

İşçiler onların gösterilerine katılıyor, taleplerini destekliyor.

Süleyman Demirel’in bir zamanlar sorduğu gibi; “Va mı bunun başka izah tarzı?”

İşçi sınıfının sayısı artmışsa, halk eskisine oranla daha fazla işçileşmişse ve değişik ülkelerde faşist ve ırkçı partiler milyonlarca oy alıyorsa, bunun anlamı faşizmin işçileşmesidir. Faşizmin temel kitle gücü işçilerden oluşmaktadır.

Nedeni var, denilebilir ve doğrusu büyük laf edilmiş olur.

Her şeyin nedeni vardır. Nedenin açıklanması, o şeyin olmadığı anlamına gelmez. Doğru bir açıklama yaptığında olanın neden böyle olduğunu açıklarsınız ama bu durum olanı ortadan kaldırmaz.

Yazının başında da belirttiğim gibi bu durum yeni değildir ama gelişmiştir.

Nazizmin de önemli bir işçi tabanı vardı.

Bir yandan halkın işçileşmesinden söz edeceksiniz, diğer yandan faşist partilerin değişik ülkelerde nasıl yükseldiği örneğini vereceksiniz ve bu ikisi arasındaki basit bağlantıyı kurmayacaksınız...

İşçi sınıfına duyulan umutsuz aşk ve marksizm-leninizmin bilimselliği insanı bu noktaya getiriyor...

İşçi sınıfının çoğalmasından söz edenler, bu sınıfın artan oranda faşistleştğini de görmek durumundadır.

Bunu görmeden işçi sınıfı üzerine güzellmeler yapmak anlam taşımaz hatta insanlardaki politik körlüğü artırır.

Çok olmak kendi başına anlam taşımaz. Çok olmak, o çokluğun birlikte hareket edebileceği anlamına hiç gelmez.

Bunun güzel bir örneğini sömürgecilik verir.

İngiltere ve Fransa, dünyanın bu iki büyük sömürge imparatorluğu, nüfuslarından çok ama çok fazla sömürge insanını yönetebildilerse, bu ancak sömürge halkı bölmek ve bir bölümünü diğerine karşı kullanmakla mümkün olabilmiştir. Mesela Vietnam'daki Fransız ordusunda Senegalli askerler vardır. Bir sömürgeci toplanan askerler başka bir sömürge halkın kurtuluş mücadelesini bastırmak için kullanılmıştır.

Emperyalizmin bölebilmesi ve halkları birbirine karşı kullanabilmesinin temel belirleyicisi, kültürel üstünlüktür. Bu özelliğe sahip olmadan sizden çok fazla olan kitleyi bölüp, bir bölümünü diğerine karşı kullanamazsınız.

Bütün sömürge kurtuluş savaşları bu nedenle aynı zamanda iç savaştır. Kurtuluş savaşı veren halkın bir bölümüyle, emperyalist ülkeyle birlikte hareket eden halkın diğer bölümünün arasındaki iç savaştır. Bu iç savaş açık olarak özellikle Cezayir ulusal kurtuluş savaşında görülür.

Vietnam savaşı sona erdiğinde de bu ülkeden onbinlerce Vietnamlı kaçmak zorunda kalmıştı.

Gelecekte de sosyalistlerle burjuvazi arasındaki iç savaş, aynı zamanda işçi sınıfı içindeki bir iç savaş olacaktır.

İşçi sınıfındaki değişimi ve genişlemeyi görmek güzel de, bu sınıftaki artan faşistleşmeyi görmeden, işçi sınıfı güzellmeleri yapılarak bir yere varılamaz.